

Farul Creștin

Romani

25 bani Post

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. NO. II
Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lăe Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sâmbătă,
16 Martie 1940

CREDINȚA SUTAȘULUI

de Alexa Popovici

„Doamne... zi o vorbă și robul meu va fi tămăduit”, a spus sutașul.

„Vă spun că nici chiar în Israel n'am găsit atâta credință”, a spus Isus. (Luca 7:6—7).

De multe ori nevoia scoate la iveală unele calități de mare valoare. Așa de exemplu, boala robului la care ținea foarte mult a descoperit marea credință a sutașului.

E un lucru curios că un sutaș (militar roman) să facă ceea ce a făcut, să se compromită în fața evreilor, să facă apel la intervenția lor pe lângă Isus, ca robul lui să fie vindecat. E curios pentru că el era ofițer roman, reprezentant al puterii militare romane, iar bolnavul era un rob. Și am rămâne numai cu curiozitatea, dacă Luca nu ar scrie explicația că sutașul „ținea foarte mult la acest rob”. Deci între rob și stăpân era o legătură tainică. Nu știm cu ce anume a câștigat acest rob inima unui ofițer roman aspru la vorbă și închis la gânduri. Dar un lucru e sigur, că a fost câștigat. Prin atitudinea noastră putem câștiga sau înstrăina pe cei din jurul nostru.

Partea frumoasă a sutașului e însă, în încercarea ca robul său să fie vindecat. Și, cu dorul acesta se îndreaptă spre Isus. Întâmplarea e frumoasă și e la culme, când credința iese la lumină, o credință cum la puțină se găsește.

Vorbind de credința sutașului, trebuie să amintim câteva lucruri minunate, așa de pildă e:

Umilința credinței

„Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu și nu m'am socotit vrednic să vin eu la Tine”, spune sutașul. Sărmanul om! Casa sa, care desigur era mult mai bună ca multe altele, în care a intrat Isus, e nevred-

nică să-L primească pe Isus. Iar el e nevrednic să se apropie de Isus, cu toate că era un om investit cu multe și mari puteri. Se vede pe sine jos în vale, iar Isus urcat pe culmi.

E umilit pentru că **Isus îi apare mare și slăvit**. Isus e omul după care aleargă lumea, îi urmează noroade, face lucruri mari și nemaiauzite, e mare și mult slăvit. Trebuie să notăm un lucru; umilința nu înseamnă înjosire. Sutașul sau noi când ne umilim, nu ne înjosim. Nu, și umilindu-ne ne păstrăm același prestigiu, stăm pe aceeași treaptă. Sutașul nu s'a înjosit, ci a recunoscut numai pe Isus mare, mult mai mare ca pe el, și mult mai slăvit. Aceasta e umilința. Să recunoști în ființa în fața căreia te umilești, o ființă mai mare, mai înălțată ca tine. Isus a fost exemplul umilinței. El își păstrează prestigiul, puterea și menirea Sa mesianică, și în același timp e umil la Tronul Tatălui.

Dar umilința în fața lui Isus mai e și o **dovadă a credinței în El**. Isus a spus: „Învățați-vă dela Mine, că Eu sunt blând și umil cu inima”. Iar cine e umilit, înseamnă că crede în Isus și credința l-a transformat ca pe Isus. Ce minunat! Să vezi în umilință mugurele verde al credinței, un semn că în acea persoană trăiește credința în Isus.

Și mergând mai departe, putem spune că **ea e secretul înălțării**. „Cine se umilește, va fi înălțat”, a spus Isus. Un adevăr de netăgăduit. Cărarea umilinței nu coboară în vale, ci urcă, urcă în sus spre culmi înalte. Sutașul care nu se socotea vrednic să vină el personal, la Isus, ci a trimis pe niște bătrâni de ai evreilor, e ridicat de Isus mult deasupra întregului popor evreu. „Nici

în Israel nu am găsit atâta credință”, spune Isus.

Un alt lucru minunat la sutaș e:

Siguranța credinței

„Spune o vorbă și robul meu va fi vindecat”, se roagă sutașul. Ce siguranță! E destul o vorbă, crede sutașul, și robul va fi tămăduit de boală.

E lucru sigur că în dosul unei siguranțe atât de mare **se ascunde o credință mare**. Isus a divulgat aceasta când a spus: „...nu am găsit atâta credință”. Crezând în jertfa salvatoare a lui Isus pot fi sigur de viața de veci. Să se întâmple orice, să se topească pământul, să treacă cerul, știu un singur lucru, că, un credincios al lui Isus nu se va pierde. Siguranța e copila credinței. De aici adevărații credincioși nu speră că vor fi mântuiți, ci ei sunt siguri că sunt mântuiți. În ei trăiește siguranța mântuirii. Ferice de tine dacă ești sigur de mântuirea ta.

Sutașul e sigur, fiindcă **crede în puterea, în autoritatea, în divinitatea lui Isus**. Spune el: „și eu am sub mine ostași, și zic unuia: „Dute!” și se duce; altuia: „Vino!” și vine; și robului: „Fă cutare lucru!” și-l face”. Parcă ar vrea să spună: „Doamne, și Tu care ai sub Tine tainele naturii, zi o vorbă și robul meu va fi tămăduit! Tu ești Dumnezeu și totul Te ascultă”. E credința ta ca a sutașului? Crezi tu în divinitatea lui Isus? Recunoști tu în El pe Dumnezeu? El spune lui Filip: „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine? Cuvintele pe cari vi le spun Eu, nu le spun dela Mine, ci dela Tatăl care locuiește în Mine” (Ioan 14:10).

Și trebuie să mai amintim că, **siguranța naște marile încercări**.

(Continuare în pag. 6-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.
Girant responsabil N. Oncu

Anul VIII. No. 11 Sâmbătă 16 Martie 1940
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

În străinătate 300 lei.

În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente accăt cu
trimiteră banilor înainte.

Redacția și administrația

Arad, Str. Lăe Barna 4

Redactor N. Oncu. Văzător Ștefan Dăbulea

DELA REDACȚIE

Încă și acum primim o mulțime de mandate pe care nu e scris pentru ce au fost trimiși banii. Afară de aceasta primim adrese așa de rău scrise, încât e aproape cu neputință să putem descifra numele și adresa trimițătorului!

Din nou vă rugăm să faceți tot posibilul și să scrieți adresa și numele, precum și scopul pentru care trimiteți banii, CITEȘ și CURAT și FRUMOS. Prin aceasta ușurați și lucrul nostru și primirea regulată a revistei.

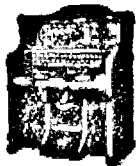
* * *

Rugăm pe toți care ne trimet scrisori, anunțuri la revistă sau comenzi pentru literatură, sunt rugați să nu scrie cu creionul, căci cu greu se pot ceti, și este spre binele Dv. că vă putem servi mai repede.

Îndeosebi rugăm articolele pentru „Farul” să nu fie scrise cu creionul.

Posta redacției. Seracu Iosana este rugată a trimete pagina 3-a din articolul: „Vieța, în Serviciu”.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc

Kecskes

Timișoara IV.

Str. Rollintineanu No. 16.

FELUL DE A IERTA

de Pascu Cernel

„Și ne iartă nouă păcatele
noastre, precum și noi iertăm
greșililor noștri”.

Mat. 6:12.

Acest verset face parte din frumoasa rugăciune „Tatăl nostru”, pe care noi o numim și „rugăciunea domnească”. Este rostită de Isus pe munte și învățată de ucenici. În el se cuprinde una din cere-rile adresate lui Dumnezeu, de către om. E bine ca în Biblia ta aceasta să fie una din versetele cele mai vizibil însemnate, iar în vieța ta și a mea aceste să fie versetul de aur scris în inimă. Dacă îl judecăm cu atenție, luând înseamnărea lui, putem să-l declarăm ca o cerere primedioasă, fiind de multe ori rostit cu multă ușurime, de mulți oameni, fără a-l fi cântărit greutatea înseamnății. Prin el, unii creștini își cer dela Dumnezeu, osândă: „și ne iartă cum noi iertăm”. Noi putem vedea cum iertăm, iar aproapele ne poate spune felul iertării noastre. De aceea este bine să căutăm, ca, cuvântul iertării, să fie sfânt, prin care să se lege vieța noastră de vieța veșnică.

Ca o normă în vieța fiecărui creștin, să fie luat acest cuvânt, îndeosebi față de el și semenul său.

Dar, credinciosul, pentru a pătrunde adânc în adevărata iertare a lui Hristos, trebuie mai întâi să cunoască și să înțeleagă: iubirea și îndurarea lui Dumnezeu. Valoarea morală a unei biserici atârână de cunoașterea lui Dumnezeu. Cu cât vom căuta a cunoaște și a medita mai mult asupra adâncimii iubirii, bunătății și miliei Lui, cu atât ni se vor deschide mai multe uși, care ne vor arăta felul cum trebuie să ne purtăm zilnic față de semenul nostru.

Marea desfășurare a iubirii și bunătății lui Dumnezeu, față de lumea păcătoasă, este arătată de proorocul Isaia ca o formă de declarație a lui Dumnezeu: „Cântați-L câta vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu se obosește iertând” (Isaia 55:6—7).

Numai o durere mare ar putea să ne facă să zicem: „Vai, noi oamenii, atât de mult suntem stăpâniți de firea pământească, încât ne ridicăm mai pe sus ca Învățătorul divin”.

Suntem gata totdeauna a judeca pe aproapele nostru. Vedem mai degrabă paiul din ochiul fratelui, neglijând bărna din ochiul nostru. De multe ori suntem miloși, îndurători, buni față de defectele noastre, căutând a le ocoli, și a le uita; dar în schimb, plini de violență și asprime față de greșelile semenilor noștri.

Acesta este unul din motivele cele mari,

care împiedecă pe fiecare om de a ajunge la minunatul grad de iubire, pace și bunăvoință dumnezeiască.

Dacă fiecare creștin ar gândi adânc când cere dela Dumnezeu, în rugăciunea Tatăl nostru: „și ne iartă nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșililor noștri”, și ar învăța nu numai să iertă dar să și uite, ar dispărea certurile și vrăjmășiile dintre oameni.

Inseamnărea iertării. După moartea unui vestit medic, femeia lui căută printre hârtiile lui, unde găsi niște declarații ale unor datornici. Peste ele era scris de mână medicului, cu cerneală roșie: „Iertată toată datoria”, sau „Prea sărac a plătit”.

Văduva, care în vieța sa nu împărtășise aceleași sentimente cu soțul, a dat în judecată pe datornici. Judecătorul o întrebă: „Recunoști, că aici a scris mână soțului d-tale?” Ea spuse: „Da”. „Ei bine, zise judecătorul, „trebuie să știi, că nu există niciun tribunal în lume, care să-ți dea d-tale dreptul, să mai pretinzi vreă datorie, peste care s'a scris cuvântul „Iertat”.

Așa stau datorită peste care Hristos s'a hotărât să scrie cu sângele Său: „Iertate îi sunt păcatele tale”. Trebuie să știm, că nu mai există nicio minte ome-nească, care să te judece pentru faptele tale, când Hristos, pe Calvar le-a iertat. Aceasta este puterea venită de sus, ce în-tărește iertarea mea și a ta și nimeni în lume nu o poate contramanda.

A mărturisi greșelile nu este rușinos. În pilda fiului risipitor, Isus ilustrează milă și îndurarea lui Dumnezeu, față de păcătoșii. Tatăl l-a întâmpinat cu brațele deschise, gata de a ierta, înainte ca fiul să ceară iertare. Întrebarea e: „Noi ce facem cu cel ce ne greșește?” Așteptăm ca el să se aplece să-și mărturisească păcatul, și numai atunci îi întindem mână de iertare. Dacă Dumnezeu ar fi procedat la fel ca noi, cu lumea păcătoasă căl-ar fi mântuiți? Dar El, cel drept și nevinovat, S'a plecat în spre noi și ne-a oferit iertare, înainte ca noi să fi cerut tot așa și noi să ne topim în inima noastră de ghiță, și să ne plecăm spre cel ce ne greșește. Aceasta trebuie s'o facem cu atât mai mult, cu cât și noi greșim de multe ori față de fratele nostru.

Un rege, prin cuvintele adresate unui ofițer, l-a vătămat onoarea. Acesta, plin de mândrie, plecă descurajat. Fiind în pragul unui războiu, regele și-a adus aminte de acest ofițer și l-a chemat la el. În fața mai multor generali, regele a chemat pe acest ofițer și l-a zis: „Domnule, v'am ofensat? Ziua aceasta poate este ultima din vieța mea. N'as dori să

(Continuare în pag. 5-a)

BILANȚUL MATERIAL ȘI MORAL AL ACTIVITĂȚII MELE DE 39 ANI LA REVISTA „SĂNĂTATEA”

de Dr. Sigmand-Sigma

NOTA REDACȚIEI. — Dăm aici un articol din revista de medicină populară „SĂNĂTATEA”, în care d. dr. Sigmand Sigma, renumitul medic publicist are cuvântul. Cititorii noștri, care n’au revista „SĂNĂTATEA”, ar trebui s’o aibă și bine fac dacă cer la chioscurile de ziare No. 11—12 de pe Ianuarie-Februarie 1940, iar frații cari o au se vor bucura că pot ceta din nou, ca în Evanghelie, cele scrise de un patriarh în popularizarea științei de a ne păzi și apăra sănătatea. „SĂNĂTATEA” ar trebui să fie în fiecare familie, sau cel puțin la îndemână fiecăruia cap de familie. — L. R. S.

O rețetă pentru a reuși în viață

Ca și Caesar care, învingând pe regele Pharnace al Pontului, înștiință senatul Roman cu următoarele trei cuvinte: „Veni-vidi-vici”, („Venii-văzui-învinsei”), tot astfel, un foarte harnic și priceput editor și tipograf, reușind în foarte scurtă vreme să construiască un palat grandios, să-și instaleze o tipografie superbă și o casă de editură în valoare de multe milioane, a exclamat cu o mândrie legitimă, îndreptățită: „AM CUCERIT VIAȚA”.

Altruist, dorind ca și alții să realizeze același succes, a publicat o carte: „Cum am cucerit viața”, o autobiografie în care preconizează punctele capitale pentru a reuși. Ele constau din următoarele comandamente:

MUNCĂ. — CINSTIRE. — ECONOMIE. — PREGĂTIRE. — CULTURĂ. — URMAȘIREA UNUI IDEAL.

Ciudat de tot! Fără a fi cunoscut de mai înainte această formulă magică, eu am urmat-o întocmai, o viață întreagă, dar mai ales în decursul celor 39 de ani de când am fondat revista „SĂNĂTATEA”.

ȘI EU AM MUNCIT INTENS. — Ziua întreagă scriam, redactam, traduceam, corectam, adaptam studii spre a fi pe înțelesul tuturor. Eram secretarul de redacție și de administrație. Făceam corespondența. Paginam. Scriam adresele, făceam expediția revistei. Multe nopți citeam cărți și reviste, culegând tot ce credeam că ar folosi cititorilor mei și că fi va interesa.

ȘI EU AM FOST CINSTIT. — Nu am înșelat pe nimeni, cu toate că eu am fost înșelat de mulți. Nu am mințit, nu am îndus pe nimeni în eroare, nu m’am folosit de buna credință și de naivitatea nimănui. N’am căutat să concurez pe nimeni, să scot pâinea din gura cuiva. M’am purtat corect cu toată lumea. De multe ori, când aveam de plătit un cont,

etc., dădeam ultimul gologan ce-l aveam în casă, numai ca să nu fac pe om să vie de două ori după plată.

ȘI EU AM FOST ECONOM. — Printre principiile educative căpătate în casa părintească erau: Modestia economia. N’am fumat, n’am băut, n’am chefuit, n’am jucat cărți, n’am alergat după aventuri. Am avut norocul de a căpăta o tovarășă de viață ideală, care, împărtaşind toate vederile mele, nu m’a îndemnat la lux și la risipă.

PREGĂTIRE? — Încă din liceu mă stăpânea gândul de a scoate o revistă. Banii de buzunar ce-mi dădeau părinții spre a-mi satisface oarecare plăceri, îi cheltuiam pe cărți și pe reviste. Era singurul lux ce mi l-am permis. Încetul cu încetul mi-am format o bibliotecă foarte frumoasă, care mi-a servit ca un izvor nesecat de unde mă adăpam și de unde în urmă extrăgeam tot ce trebuia să folosească revistei mele.

CULTURĂ? — De! În afară de studiile mele liceale și universitare îmi plăcea să citesc cărți de literatură, artă, sociologie, filosofie, dar departe de mine pretenția de a poseda o cultură desăvârșită. Când văd atâția oameni cu o cultură vastă, oameni cu mult superiori mie, ar fi o mare îndrăzneală să mă pretind cult, a toate știutor. Și azi la bătrânețe citesc mereu și sunt îngrozit când văd cât aș mai avea de citit și de învățat! Dar lăsând falsa modestie la o parte, cred că atâta cultură cât posedă domnul tipograf-editor, posed și eu.

IDEAL? — Dar ce ideal poate fi mai frumos decât acela pe care l-am urmărit timp de 39 de ani prin revistă? Să pătrundă în toate casele de pe întinsul Țării Românești cunoștințele necesare pentru dobândirea, păstrarea și apărarea sănătății trușești, ca tot Românul să fie sănătos la trup și la minte. Ce ideal mai frumos poate fi, ca acela ca în timpuri de restriște, în clipe de desnădejde să torni în sufletele balsamul optimismului, al încrederii în viață, să însuflă oamenilor mai multă bunătate și mai multă omenie, sentimente ce lipsesc azi celor mai mulți?

Și cu toate că am corespuns tuturor cerințelor preconizate pentru a cuceri viața, după 39 de ani de trudă, nu numai că n’am fost în stare să-mi clădesc palate, să-mi instalez o tipografie proprie, să strâng milioane, dar rezultatul material e nul, e deficitar. Mi-am cheltuit averea mea personală pentru a susține revista și acum la bătrânețe, stau înfrânt în fața gravei probleme: Ce se va alege cu dră-

goa, sărăcuța mea revistă „SĂNĂTATEA”, dacă bunii amici și prețuitori ai revistei nu îi vor sări în ajutor?

Formula fericitului cuceritor, cred că se aseamnă acelor rețete culinare recomandate de unele gospodine prietenelor, pentru prepararea unor mâncări gustoase.

Le arată cam ce trebuie să contină mâncarea, dar uită din nebagare de seamă sau intenționat, să le comunice și un mic amănunt oarecare — dar foarte important — așa că mâncarea gătită a prietenelor numai bună și gustoasă nu iese.

Dece bilanțul material al „Sănătății” e deficitar

E o crudă ironie a soartei, ca tocmai eu care am arătat mereu altora cum să trăiască spre a fi sănătoși, n’am avut marele noroc ca în casa mea să existe acest bun neprețuit: SĂNĂTATEA! și mare nenorocire e să fii suferind, să n’ai liniștea sufletească, să n’ai libertatea de a te mișca, de a te duce unde vrei, unde trebuie să te duci, ci să stai mereu ținut în casă! Soția mea, o ființă superioară, înzestrată cu toate calitățile sufletești, pianistă și compozitoare muzicală apreciată, a avut norocul a fi toată viața suferindă. În cursul ultimilor ani, în urma unor mari supărări, am căpătat și eu o boală grea de cord! Am dus și ducem, eu și soția mea cu eroism o viață de martiri, cu durerea în suflete, cu zămbetul pe buze, învidiați de o lume pentru traiul nostru... fericit!

Am avut o încredere oarbă în cinstea și buna credință a oamenilor. Am răspândit revista în mii și mii de exemplare, crezând că toți vor aprecia munca strădania mea. Nu am avut noroc! Prea puțini au fost acei abonați cinstiți, corecți cari m’au ajutat în eforturile mele. Același nenoroc cu librării și cu depozitarii de ziare! Cât de puțini dintre ei au corespuns menirii și îndatoririlor lor!

N’am avut norocul să dau de o persoană puternică, capabilă să introducă atât de necesară revistă „Sănătatea” în școli, societăți, cooperative, căminuri și să-mi dea un sprijin material, ca să pot acoperi enormele cheltuieli cerute de tipărirea revistei. Nu s’a găsit o persoană influentă care să impună împărțirea colecțiilor, volumelor „Sănătății” în biblioteci populare, pe la primării, unde ar fi fost tot atât de folosite ca și romanele de

(Continuare în pag. 7-a).

PESCARUL DE OAMENI

ȘI RĂSPŁATA SA

de Nichifor Marcu

„De ce să te faci vinovat de un păcat așa de mare, nefiind pescar. De ce să oprești stăvilele cerului, potop și fluvii de binecuvântări și de har mântuitor, ca să nu vie asupra ta, asupra familiei tale și asupra țărilor tale iubite?”

Totdeauna, orice faptă pe care o facem, lasă urme adânci în ființa noastră, în subconștientul nostru. Chiar dacă ar fi cineva om bun, dar care din când în când lasă ca în viața lui să se strecoare fapte urite, încetul cu încetul întregă lui personalitate va suferi o schimbare. De aceea, în privirea multora se poate vedea întipărită întreaga lui viață.

De aceea dorința aceasta a pescarului, de a face bine, de a ajuta celor ce mor în păcate, izgonește toate celelalte gânduri rele, schimbând într-o măsură personalitatea noastră. Ce lucru minunat se întâmplă când toată ființa umană ia o nouă întorsătură! De a sluji, de a ajuta, de a duce suflule la Hristos. Toate forțele personalității sunt mobilizate, voința, gândurile, sentimentele, forța fizică, puterile sufletești, hotărîrea, curajul, răbdarea, imaginația, rezerva puterii spirituale, auzul, văzul, vorbirea, totul pentru un singur scop. Ce forță uriașă, ce unitate sfântă? Numai același ideal ne poate uni pe noi, care de multe ori suntem desbinati fără să știm.

Când această hotărîre a fost pusă în practică, stoluri de gânduri, care acum au devenit ne folositoare, își iau zborul, pentru a se îngrămădi asupra altuia; îndoelile care rodeau din toate părțile, ca ciocănitura care lovește fără milă, acum pleacă. Diavoli care otrăveau simțirile, acum au rămas someri în miilocol drumului, pentru că ei știu secretul: cu cât întărați o persoană devotată, cu atât devotamentul și focul curajului cresc. Durerile, mânia, gelozia, ofensele, indispoziția și multe alte netrebnicii văd cum sunt sortite nimicirii, pentru că li s'a luat apa dela moară. Nu numai atât, dar și forța lor distructivă și dăunătoare personalității și aproapelui, acum, prin voința supremă e pusă în slujbă, pentru mântuirea aproapelui și gloria lui Dumnezeu.

Când, întreagă ființa noastră s'a predat pentru slujba de pescar, atunci Dumnezeu binecuvîntează această ascultare, umplându-ne cu ape vii și cu lumina prezenței Sale. Am văzut mici izvoare, dar ce folos! În apa lor vedeam șerpi mici și alte vietăți. Nu-mi puteam astămpăra setea, cu toată căldura arzătoare. Așa este și cu sufletul omenesc, dacă nu s'a predat în întregime Domnului. Toate izvoarele bune ale lui au și șerpi mici. Totuși Domnul Isus spune:

„... Din inima lui vor curge râuri de apă vie”. Apa moartă care curgea, va suferi o schimbare completă. Apa în care mai înainte trăiau țânțari aducători de boli, șerpi veninoși, va deveni o apă vie. Cum? Prin predarea sinceră pentru slujba la care am fost chemați. Dar prin credință? E adevărat, prin credință o avem, dar, apa aceasta are nevoie de scurgere, pentru că însuși Domnul spune că „va curge din inimă”. Pentru ca să curgă este nevoie de predare în slujbă. Așa că, dacă cineva nu slujește, nu are apă vie.

Este minunat; apa vie nu se dă pentru desfătarea proprie. Când cineva s'a predat și a început să slujească, vede binecuvîntarea. Această apă curge din toate izvoarele sufletului, umplut de lumina prezenței Duhului sfânt, este o apă divină pentru că Duhul sfânt a schimbat-o. Este un pârâu năvalnic, care curge furtunos, răspândind mirosul prezenței divine. Aceasta este apa vindecătoare, ea transformă grădina vieții noastre într'un paradis, unde prezența lui Dumnezeu e sigură. Astfel persoana noastră nu numai scapă de lucrurile rele și este umplută de mari binecuvîntări divine, ci, atunci intrăm în cea mai măreată școală și astfel Dumnezeu ne negătește să putem fi folosiți de El. Aceasta este cea mai mare universitate dar și cea mai grea. Firea întreagă tremură când aude că trebuie să intre în această școală. Cel mai bun soldat al lui Hristos obosește. Cel nepredat fuge mai repede de aceasta școală a practicei, ca întunecul de lumină. Cel predat suspină după ea. Cât de mult ne bucurăm că Domnul

Isus a venit ca Mântuitorul nea mântuit de povara păcatelor. Dar oare cât de mult se bucură El de noi, când noi nu răspândim această veste bună, ci o ținem ascunsă?

Vorbirea personală, consacrarea personală de a aduce suflet la Mântuitorul, este o școală preasfântă. Te lovești de neștiință, de lipsă de înțelepciune. Că durere! De câte ori greșala e învățător aspru. Incetul, încetul, orișice metodă rea, orice neizbândă, orice lipsă de atenție asupra mântuirii, totul, Domnul cu lumina Sa măreată îl înlătură cu zi, și rămâne ce e curat, tot ce aduce roade.

Educație prin eforturi practice de pe câmpul de experiență, iată ce iubește Domnul! Câteodată frică, lipsă de nădejde văzând neizbândă. Strigăte mai multe, mai fierbinți către Domnul, o cercetare mai adâncă a făgăduințelor a Bibliei. O convingere mai puternică flacăra credinței nu se lasă. Din nou merge, încearcă putea reia crucea asupra inimilor nemântuite. Bucurie, fericire; vede degențatul lui Dumnezeu. Suflete salvate. Puterea crucii nu-l lasă, e purtat în carul de biruință. „Cinșă disprețuiește aceste începuturi mici, păcătuiește împotriva marilor lucrări veșnice ale lui Dumnezeu”.

Pre-cancelarul universității Rangoon

Presa engleză a adus știrea că noul pro-cancelar al universității Rangoon, Burma, India, d. dr. Sa Loon-Nee, deputat de Burma, este un membru în biserica creștină baptistă. Dr. Loon-Nee este considerat ca unul dintre cei mai de seamă bărbați de stat din India.

Așa cum am mai anunțat în „Farul Creștin”, credem că este o datorie de buni cetățeni și un act de adevărat patriotism să subscriem bonuri pentru înzestrarea armatei. Făcând aceasta, apărăm țara noastră și avutul nostru propriu.

SUBSCRIEȚI BONURI PENTRU INZESTRAREA ARMATEI

GÂNDURI

Rugăciunea secretă e cea mai bună armă împotriva păcatului, neașteptatei și rătăcirii.

Dacă ești gata să fii mulțumit cu povara pe care ți-a dat-o Dumnezeu, El se va grăbi ori să o înlăture ori să o facă un izvor de binecuvântare pentru tine.

Nu îndrăzni să mergi unde nu ești sigur că va veni Dumnezeu cu tine. Un creștin nu trebuie să meargă nici într'un loc, unde Mântuitorul său nu merge cu el.

Îți trebuie minte puțină ca să găsești greșeli în lucrul făcut de altul; îți trebuie mult mai multă minte ca să-l faci.

Vieța-i ca o muzică, niciodată nu poți pretui melodiile frumoase dacă n'ai gustat din cele urâte.

Lucrurile câștigate pe căi străambe, nu durează niciodată.

Banii câștigați fără trudă, nu teusurează viața. Cu ei poți cumpăra diamante și automobile, dar genu poți cumpăra pace și fericire.

Iubirea de sine e partea animă din noi. Numai atunci devenim într'adevăr oameni când ne lepădăm de noi înșine.

Pentru că omul nu trăiește decât o singură dată această viață, el nu trebuie să se mulțumească decât cu ceea ce e mai bun din ea: cu cele mai multe cugete, cu cele mai nobile sentimente și cu cele mai curate fapte bune.

Există trei căi simple de a afla caracterul unui om: ce cugetă el decând e singur, ce citește când e obosit și ce face când e dus de acasă printre străini.

Incearcă să scoți o învățătură spirituală din tot ceea ce vezi.

Filosoful Socrate, fiind întrebat cum se poate căpăta un nume bun, a răspuns: „Încercând să fii ceea ce vrei să pari la suprafață”.

Un om care nu e mai deștept azi de cum a fost ieri, nu plătește mult.

O minte mare nu poate fi cucerită de gânduri mici și slabe.

Vorbirea de rău e ca un bulgăr de zăpadă, rostogolindu-se pe un deal în jos. Cu cât merge mai departe, cu atât e mai mare și oricine o repetă, o ajută să călătorească mai departe.

Greșelile pe care le vedem în alții, sunt câteodată doar o oglindă în care ne vedem pe noi fără să știm.

Cu cât aducem mai mulți oameni la Hristos, cu atât venim și noi mai aproape de El.

Bunătatea, mila și credincioșia sunt flori care nu se vestejesc niciodată.

Bucuria e roada faptelor bune.

E mai bine să-ți vezi greșelile tale decât pe ale prietenului tău.

Nimeni nu e într'adevăr mântuit decât atunci când caută să mântuiască pe alții. Orice om întors cu adevărat la Dumnezeu, va ajunge să iubească și iubirea îl va face să împartă cu alții ceea ce a găsit.

A fi mulțumit cu puțin înseamnă a avea mult.

Nimic nu ne face mai tari decât bucuria sinceră când prietenul nostru are succes.

Dacă în locul unui mărgăritar sau a unei flori, putem semăna în inima unui om un gând plin de iubire, am făcut un dar îngeresc.

Învăță-te să taci și să nu vorbești decât atunci când trebuie.

Faptele iubirii niciodată nu sunt făcute în zadar. Ele binecuvintează pe cel ce le face și pe cel ce le primește.

Victor Hugo a spus că, după părerea sa, oamenii n'au lipsă de mai multă putere sau de înțelepciune pentru a face bine, ci de mai multă voință.

Umilinta e semnul înțelepciunii.

Două lucruri ar trebui să preocupe mintea noastră mult: timpul și veșnicia; timpul, pentru că se va sfârși și eternitatea, pentru că nu se va găta niciodată.

Indoielile sunt tâlharii cei mai periculoși. Ele ne fură ce avem mai scump și mai durabil.

Bunătatea noastră e apa care stinge focul răutății din alții.

Culese de I. Cocuț

FELUL DE IERTA

(Urmare din pag. 2-a).

Iau cu mine în mormânt onoarea vătămată a unui brav ostaș. Te rog, din toată inima să mă ierți. Vino în brațele mele. „Este adevărat”, răspunse ofiterul, „mi-ai rănit adânc inima, căci este dureros să fii rău apreciat, pe nedrept, de un rege demn de toată cinstea. Dar bunătatea Majestății Voastre va rămânea neștearsă în mintea mea. În viața mea nu voi cunoaște o bucurie mai mare, decât a-mi jerfi viața în slujba unui astfel de rege”.

Dacă un rege muștrat de conștiința sa, a putut să ceară iertare unuia pe care l-a ofensat — cu cât mai mult noi, ca simplii muritori, suntem datori să cerem iertare dela Dumnezeu și dela fratele nostru, căruia i-am greșit.

Iubirea acoperă o mulțime de păcate. Un mare pictor italian a fost rugat să pieteze portretul lui Alexandru cel Mare. În fața acestei lucrări grele, din cauza că Alexandru avea pe frunte un semn, provenit din lovirea unei săbii, pictorul zise: „Ce să fac? Dacă îl voiu picta cu acest semn, admiratorii săi se vor ofensa, iar de voiu lăsa afară acest semn, un corespunde adevărului”. Cugetând mult, îi veni o idee și pictă pe acest rege, cu capul plecat pe braț, acoperind semnul în poziția unui profund cugetător.

Aceasta ar fi una din cele mai bune poziții pe care o vom putea lua și noi față de aproapele nostru, acoperind cu mâna iubirii și a iertării o mulțime de greșeli. Solomon spune: „Ura stărnește ceartă, dar iubirea acoperă o mulțime de păcate”.

Isus a dat ucenicilor, care la rândul lor au spus poporului, o mulțime de poezii, pe care trebuia să le urmeze în viața de toate zilele, în legătură cu aproapele său. „Îngăduiți-vă unul pe altul, și dacă unul are pricina să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi”.

Urmărind aceste sfaturi, vom avea parte de Împărăția lui Dumnezeu.

Din lumea largă

In ziua de 7 Martie a. c. s'a deschis sesiunea corpurilor legiuitoare cu ceremonialul obișnuit la care a luat parte, M. S. Regele împreună cu Maria Sa Marele Voievod de Alba Iulia. Cu această ocazie M. S. Regele a citit un mesaj prin care se subliniază, că pregătirea militară și pregătirea sufletească trebuie să rămână preocuparea supremă și grija de fiecare zi a națiunii întregi. România continuând politica sa de pace și observând cu strictețe regulile neutralității, stabilite prin convențiile internaționale.

M. S. Regele citează toate problemele cari urmează a fi rezolvite de guvern și Parlament insistând în deosebi asupra faptului că toate resursele teritoriului, toate puterile de muncă, de producție și de schimb au fost puse în slujba înzestrării militare, iar pentru noul an bugetar sunt prevăzute noi cheltuieli și deci noi sarcini fiscale în care scop guvernul este silit să ceară țării noi jertfe reclamate de necesitățile înzestrării armatei.

În unison cu țara întreagă, dela un capăt la altul al ei, M. S. Regele își manifestă în mesajul regal credința că jertfele vor fi acceptate toate jertfele făcute până azi pentru apărarea păcii și apărarea patrimoniului național.

Prin mesaj se anunță apoi o serie de legi ce vor fi supuse debaterilor: proiectul de lege pentru ajutorarea familiilor concentraților lipsiți de mijloace etc.

În aceeași zi la ora 5 după masă s'a ținut ședință și s'a ales președinte al camerei deputaților, dl consilier regal Al. Vaida Voievod iar la Senat dl consilier regal Constantin Argetoianu.

Ziarele franceze anunță că Franța a trimis Finlandei 175 de avioane, 496 tunuri cu 795.000 obuze, 5000 arme automate, 400 mine marine, 200.000 granate și 20 milioane cartușe.

Se anunță că acum câteva zile s'au trimis din Porthmuth (Anglia) 3 vedete torpiloare rapide românești cari au fost aduse pe Sena la Paris unde au fost primită de delegația Marinei noastre, urmând ca de aici să fie conduse la Marsilia și de acolo la Constanța. Aceste torpiloare poartă numele: Viforul, Vijelia și Viscolul și au o viteză de 80 km. pe oră.

Din galeriile minei de cărbuni dela Schwager Chili America de sud unde s'a produs o explozie de gaze, au fost scoase până Joi noapte 294 cadavre și peste 100 de răniți.

Un incendiu puternic continuă să ardă cu furie în interiorul mai multor galerii ale minei.

Se anunță că Rusia a trimis prin intermediul guvernului Suedez un ultimatum Finlandei prin care cere noi cedări de teritoriu, condițiunile de pace prezentate în mod sumar sunt următoarele:

1) Finlanda va ceda Uniunii

Sovietelor întregul istm al Carliei, inclusiv Viipuri.

2) Finlanda va ceda Uniunii Sovietelor tot teritoriul dela nord-est de lacul Ladoga, inclusiv Soavavala.

3) Finlanda va ceda Uniunii Sovietelor partea nordică a Lapponiei, inclusiv Petsamo.

4) Finlanda va ceda Uniunii Sovietelor baza Hangoe și întreaga peninsulă cu același nume.

Se afirmă însă că actualele condiții sunt mult mai grele decât cele din Noemvrie 1939.

CREDINȚA SUTAȘULUI

(Urmare din pag. I-a)

De multe ori când citim de unele mari lucrări creștine începute și făcute de câte unul mic și neînsemnat, ne mirăm de curajul cu care a încercat. G. Müller, un om sărac a reușit din nimic, și neîncercând nimănui nimic, să facă marele orfelinat. Judson și Rice din nimic au reușit să creieze misiunea pentru străinătate din America, la fel W. Carey pe cea din Anglia, și atâția alții, cari au făcut minuni. Încercări mari și reușite. Încercări nu la întâmplare, ci născute din siguranța pe care o aveau dela credință. Ei erau siguri că vor reuși, altcum nici nu ar fi încercat. W. Carey spunea: „Încercați lucruri mari pentru Dumnezeu”. Da, El are nevoie de oameni creiatori, de oameni cu inițiativă. Scumpul meu, dacă ai avea o credință mai mare, ai avea atunci și o siguranță mai mare și ai încerca lucruri mari pentru slava lui Dumnezeu.

Unde e siguranță nu mai este îndoială. Aceste două nu pot fi nicicând împreună. Ele nu se împacă cu niciun chip. Siguranța e pentru îndoială ceea ce e căldura focului pentru ceară. Atâta vreme cât te îndoiești de cer, de judecată, de adevărul Bibliei, de mântuirea prin jertfa lui Isus, etc., fi sigur că nu ești credincios. Nu, de o mie de ori nu. Căci unde e credință, este siguranță, și acolo piere toată îndoiala.

Și apoi e iarăși minunat la sutăș:

Biruința credinței

Biblia spune mai departe că robul a fost găsit de către trimișii sutășului, vindecat. De ce a fost

tămăduit? Ușor de răspuns. Pentru că sutășul a crezut. Credința lui a biruit totul. Și dacă veți ști trunde adânc în această biruință veți vedea că biruința a fost mrimă.

Credința sutășului a stârnit admiratia lui Isus. „Nici în Israel nu am găsit atâta credință”, spunea Isus. El se miră și admiră în sufletul unui roman, păgân până atunci, necunoscător de lauda credinței. Și aceasta e un lucru însemnat. Să fii admirat pentru credință de însuși Isus, înseamnă că ai ajuns pe placul Lui. Credința a reușit să-l ridice pe sutăș până la Dumnezeu și L-a unit cu El.

Sutășul și-a văzut dorința împlinită. „Robul meu să fie vindecat”, se ruga sutășul, „și robul meu fost vindecat”; încheie Luca. Fiți siguri că aceasta nu s'ar fi întâmplat așa, dacă sutășul nu avea credință. Prin credință învinge. Vrei fericirea cerului, vicia pe veci? Crede în Isus și-ți vei vedea dorința împlinită.

În sfârșit, să mai adăugăm stăruințodată credința în Isus nuanțată **fost și nu va fi înșelată.** Dragele noastre, dreptatea și sfîntenia divină nu poate lăsa ca cel credincios să fie înșelat în credința lui. Vicia celor ce au crezut, dovedește de prisosință aceasta. Toată viața lui Isus a cerut dela noi să credem. Deci crede în El din tot sufletul și vei fi mântuit.

Abonați și răspândiți

FARUL CREȘTIN

BILANŢUL MATERIAL ŞI MORAL AL ACTIVITĂŢII MELE DE 39 ANI LA REVISTA „SĂNĂTATEA”

(Urmare din pag. 3a)

Soaventuri şi atâtea alte multe scrieri...
literare!

L N-am avut norocul să posed o fire mla-
dioasă, adaptabilă vremurilor şi curente-
lor de azi! (Aceasta însă nu regret!). În
timpul din urmă au apărut alte publica-
ţiuni de medicină populară. Pentru a pă-
trunde cât mai repede şi cât mai adânc
în straturile largi ale cetitorilor au pu-
blicat fotografiile ale vedetelor de cinema
în fel de fel poziţii indecente, au publicat
unele din ele numeroase articole despre
sexualitate, sub pretext de popularizare
medicală; au proslăvit nudismul, au jus-
tificat inutilitatea hymenului, etc., spre a
Pe trage tineretul excitabil şi posedând mij-
loace enorme de propagandă... au reu-
şit. Eu însă am rămas refractar, îndărăt-
întic la bătrâneştile mele principii şi vede-
mii. Am ţinut ca revista „Sănătatea” să ră-
măie ceea ce fost dela înfiinţarea ei: O
revistă serioasă de familie, care să poată
săfi citită de oricine; să figureze pe mese-
sle caselor cinstite, în familiile care mai
ă (în la morală, la decenţă, şi astfel numă-
ăgarul cetitorilor mei în loc să crească din
e lau în an, s'a micşorat, căci azi din nefe-
florieire, pudoarea, ruşinea, autoritatea pă-
bîntinească, respectul bătrâneţii, respectul
pede cele sfinte, cam au ieşit din modă.

L Şi iată cum, după o activitate de 39 de
ani la revista „Sănătatea”, bilanţul mate-
rial e nul, deficitar.

N'am avut noroc, şi în loc de a fi un
încercător, sunt un învins al vieţii!

**... Şi totuşi am avut
noroc!...**

Şi cu toate acestea!...
Av. As păcătuî grozav, dacă n'aş recunoa-
inşte cât de mult m'a favorizat soarta şi
a pe mine!...

ed. Cu toate suferinţele mele trupesti şi su-
fleteşti, totuşi am putut ajunge la o vâr-
stă destul de frumoasă! În 5 Ianuarie
anul acesta împlinesc vârsta de 70 ani!
ge. Câte dintre fiinţele care mi-au fost a-
vitat de scumpe şi drage, câţi din iubii
s mei camarazi de liceu şi de facultate mai
easunt în viaţă? Vai, cum s'au rărit rân-
durile lor!

ea. Câţi confrăţi mai tineri şi mai robuşti
de decât mine, cu care am făcut campania
din 1916—1918 au pierit, pe când eu,
am scăpat cu viaţă! Câţi medici emi-
nenţi, care erau mândria corpului medi-
cal au mutit înainte de vreme în răsîm-
pul acestor 39 de ani din urmă!

N. Cu toate că revista „Sănătatea” a fost
împărîtă sub auspicii atât de modeste, cu

toate că a fost înfiinţată de mine, un me-
dic necunoscut, fără vază, fără trecere,
fără nicio putere de a o impune, totuşi
a atins vârsta de 39 ani, vârstă la care
n'au putut ajunge atâtea şi atâtea reviste
de medicină populară înfiinţate de repu-
taţi profesori universitari, de directori ai
serviciului sanitar, de medici cu situaţii
înalte, oficiale, cărora toate uşile le erau
deschise.

Nu e o favoare din partea soartei?

Sub povara anilor şi celor 39 mari vo-
lume apărute, mă simt mulţumit, fericit.
Mă simt ca bătrânul din frumoasele ver-
suri ale marelui gânditor N. Iorga:

Mergea un om împovărat

Şi 'n cale a fost întrebant

De suferite înduioşate

Ce e povara lui din spate...

El a răspuns: — Port anii mei

Atâţia sunt de mulţi şi grei,

De mijlocul mi-au îndoit,

Spinarea mi-au gârbovit.

— Nu vrei s'arunci povara lor

Ca să ajungi din nou uşor?

Răspunse cel ce sloa să moară:

— Dar este 'n ei a mea comoară!

Când răsfoiesc cele 39 de volume, sunt
încântat, văzând comoara ce am strâns
în ele în decursul anilor.

Câte pietre nestemate, din lume aduna-
te şi lumii iarăşi date! Câte studii, câte
articole extrase din cărţi şi reviste, câte
poveşti folostoare culesc din şcoala vie-
ţii!...

Bilanţul moral al revis- tei „Sănătatea”

Niciodată n'am avut pretenţia de a fa-
ce medici din cetitorii mei, de a-i învăţa
medicina. Această ştiinţă atât de vastă nu
se poate învăţa decât urmând nenumăra-
tele cursuri la facultatea de medicină,
consultând anual sute de volume medi-
cale, lucrând în laboratorii, stând la pa-
tul bolnavilor în spitale, frecventând di-
ferite clinici, ani şi ani de studii grele.
Am voit însă să iniţiez pe toţi cetitorii
revistei în arta de a-şi apăra sănătatea,
căci e mult mai uşor de a ne feri de boli,
decât a ne vindeca, şi nu cred să fie ră-
mas o chestiune de igienă individuală
ori socială care să nu fi fost tratată în
revista „Sănătatea”.

Am publicat studiile celor mai mari
igienişti din ţară şi din străinătate. Am
arătat vederile şi sfaturile lor şi am con-
vingerea că toţi care au urmărit revista
„Sănătatea” dela început şi până azi, au
o cultură solidă în ceea ce priveşte mij-

loacele de apărare ale sănătăţii.

Mamele au putut învăţa cum să-şi crea-
ască şi să-şi îngrijească copiii.

Tineretul a învăţat cum să-şi păstreze
vigoarea trupestă.

Bolnavii au aflat cum să-şi păzească fă-
râma de sănătate ce le-a mai rămas.

S'au studiat toate flagelele care bântu-
iesc omenirea şi mijloacele de comba-
tere.

Specialişti cei mai de seamă şi-au spus
cuvântul. S'au arătat cauzele marel mor-
talităţi infantile. S'au publicat studii do-
cumentate de către cei mai distinşi me-
dici, despre: Alcoolism, tuberculoză, can-
cer, sifilis, malarie, pelargă, boli conta-
gioase, etc., şi s'au arătat mijloacele de
combateră.

S'a făcut educaţia sanitară a poporului.
li s'a arătat cum trebuie să trăiască, să se
hrănească, să-şi îngrijească locuinţa, cum
să-şi fie corpul curat.

Introducând în revistă, rubrica aşa zi-
selor „Consultaţiuni medicale” am căutat
ca prin răspunsurile date să combat me-
dicina băbească, să inspir cetitorilor mai
multă încredere în medici şi în medicina
cea adevărată, ştiinţifică.

Pentru ca aceste răspunsuri să nu fie
privite ca nişte reclame personale, am re-
nunţat la practica medicală, m'am devo-
tat cu totul revistei „Sănătatea”, aşa că
toţi cetitorii au recunoscut că răspunsu-
rile erau sincere, cu totul desinteresate.

În mod intuitiv cetitorii au simţit acest
fapt şi mi s'au adresat cu toată încrede-
rea ca unui sfetnic părintesc.

Nenumăratele scrisori anonime de re-
cunoştinţă au fost marea mea satisfacţie.
M'am adresat sufletului cetitorilor mei,
celitoarelor mele şi mulţumirile lor mi-
au dovedit că dacă multe dureri trupesti
le-am alinat, dându-le sfaturi igienice,
îndemnându-i a se adresa la timp medi-
cilor, dar şi multe dureri sufleteşti le-am
înlăturat, redând curajul, speranţa, încre-
derea în viaţă.

Mereu am avut în vedere versurile po-
etului Cerna:

„Căci nici eterna viaţă ce ne şopteşte

altarul,

Nici sorii ce descopăr un colţ din univers

Nimic nu preţuieşte cât un fior de mla,

Cât clipa sfântă n'care, o mână de argilă

A mângâiat o frunte şi-o lacrimă a şters”.

Cred că revista „Sănătatea” şi-a înde-
plinit cu demnitate rolul social de educa-
toare sanitară şi morală.

Mândria mea este că ea a atins vârsta
de 39 ani, fără să se fi folosit de gândi-

(Continuare în pag. 8-a).

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

LA ARAD s'a ținut în 6 Martie, înmormântarea soriei Bodea Iosana în etate de 70 ani. Serviciul de înmormântare a fost condus de fr. I. R. Socaciu. Corul dela „Speranța” și „Bethel”, a cântat spre slava Domnului.

IN BISERICA DIN CRUSOVAT, jud. Severin, s'a ținut o evanghelizare în 15—17 Februarie, condusă de fr. Pavel Padola din Pârvova ajutat și de mai mulți frați. Programul a fost împodobit, cu cântări, poezii, convorbiri. A luat parte la evanghelizare, un popor numeros.

CURSUL BIBLIC DIN BUZDUGAN-IAȘI. În zilele de 13—14—15 Februarie frați din Buzdugan jud. Iași care face parte din Comunitatea Iași, a ținut un curs biblic în casa de rugăciune din Buzdugan. Cursul a fost predat de către fr. Nicolae Sava misionarul Comunității. Acest curs a fost o înviore pentru bisericile și credincioșii care au luat parte. S'au dezvoltat temele despre: Sfințenia vieții creștine, păcatele ascunse cari distrug pe credincioși, disciplina bisericească și predica de pe munte (fericirile).

În fiecare seară s'au ținut ore de evanghelizare cari au avut o mare binecuvântare și a produs trezire sufletească. Domnul să binecuvînteze roadele.

SERBARE ÎN COM. GROSU, jud. Bihor. În ziua de 27 Februarie a. c., frații din această comună au organizat o frumoasă serbare, la care au luat parte frați din peste 15 comune. Programul, compus din vorbiri din Cuv. lui Dumnezeu, de către mai mulți frați, poezii, convorbiri, o piesă minunată de frumoasă a fraților din Tinăud, etc., a fost condus cu mare succes de către fratele Covaciu dela Oradea, luând ca subiect de învățătură din Dan. cap. 1, arătând, între altele, marea însemnătate a „hofăririi” în viață. „Daniel s'a hotărât să nu se spurce cu bucatele și vinurile alese ale împăratului”. Corul și muzica din Tinăud au dat concursul.

LA MONEASA, JUD. ARAD a fost un botez cu 5 suflete, 4 din loc și 1 din comuna Susani. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Ioan Borlea lucrătorul cercului din Dezna, ajutat de fr. Grzoa Ioan din Dezna. Actul botezului a fost împodobit cu cântări spirituale spre mărirea lui Dumnezeu. Rugăm ca noile plante să fie binecuvântate de Domnul Isus în Via sa.

BISERICA BAPTISTA DIN SIMERIA, în ziua de 25 Februarie a. c. a avut o serbare de evanghelizare și dărnice pentru misiunea între leproși.

Cuvântul Domnului a fost vestit de fr. Mărza păstorul bisericii și Curie Simon misionar printre tineri. Corul vocal din Deva a lăudat pe Domnul prin cântările spirituale, împodobind programul.

IN BISERICA DIN TARASAUȚI Jud. Hotin s'a celebrat căsătoria religioasă a fr. Vasile Hrișca cu sora Solomiia Nistriianu. Serviciul de căsătorie a fost ținut de fr. Zaharie Mudreac. Spre slava Domnului au cântat corul din loc, și corul și orchestra din Mălinești.

Casa de rugăciune este nouă și destul de mare, totuși a fost plină de popor, cu toate că era un timp geros au venit frații din comunele din jur.

IN SÂLCINA DE SUS, jud. Turda, s'a ținut înmormântarea fr. Vasile Chirilă de 37 ani. Serviciul înmormântării a fost condus de fr. Constantin Lazăr, David și Morcan Filip. S'a citit Luca 16—19—31. Arătându-se ascultătorilor, că întoarcerea și rugăciunea făcută aici, vor fi ascultate și primite de Domnul, dar dincolo de mormânt nimenea nu poate fi ascultat, și mântuit.

Bilanțul material și moral al activității mele de 39 ani la revista „Sănătatea”

(Urmare din pag. 7-a)

rea instinctelor trupesti ale publicului cetitor și fără să fi trezit și asmuțit pornirile atavice, moștenite de la fiarele din caverne.

Dimpotrivă, m'am adresat bunătății, milei, compătimirii, omeniei din om.

Am respectat sfîntenia locului unde mă aflam, recunoscînd adevărata menire și datorie a intelectualului care ține pana în mână pentru luminarea, educarea și înălțarea mulțimii.

Am deplina satisfacție ce o dă convingerea că nu mi-am trăit zadarnic viața, că mi-am îndeplinit cu conștiinciozitate datorie ca OM servind OMENIEI și ca ROMÂN servind PATRIEI MELE, contribuind în limita slabelor mele puteri la cultura sanitară a poporului românesc.

Cui datoresc succesul

Suișul vieții până a ajunge la această vîrstă a mea și a revistei mele, nu a fost tocmai ușor de urcat.

Per aspera, ad astra.

Multe piedici, multe pietre colturoase, tăioase erau pe cărarea vieții mele. Am cunoscut cu prisosință ce înseamnă răutatea omenească, ce este ignorarea jigîitoare a multora dintre confrăți. Adesea, prea adeseaori am sorbit din cupa amară a decepțiilor...

Dar încurajarea venită mereu din partea cetitorilor mei, din toate clasele sociale, îmi dovedeau că lupta mea nu era zadarnică.

Pot susține că bilanțul moral al revistei a întrecut așteptările mele.

Găsesc că e de datorie mea să mulțu-

INMORMANTARE ÎN COM. IOSAN jud. Bihor. În ziua de 18 Februarie a. c. a fost înmormântarea soriei Ciorba Parasca, în etate de 39 ani. A fost o mare jale, a rămas în urma ei, 7 copilași o fani. Serviciul a fost condus de fr. Bodea din: Luca 16, 19—31, iar la mormânt de către frații Jolte și Tuț Ștefan, de Ev. Ioan 5, 24—29. D-l să mângăie în mîile întristate.

IN COMUNA BECHIU județul Severin în ziua de 18 Februarie a. c. s'au celebrat 2 căsătorii, a fr. Pavel Ștefăniță din com. Zlagna cu sora Magdalena Nicodan din Buchiu, și fr. Lazăr Păn din Creciova cu sora Ruja Boran din Buchiu. Actul căsătoriei au fost îndeplinit de către fr. Pavel Radula lucrătorul cercului ajutat de fratele Iosim Imbrea din Lugoj. Atît corul mixt din loc cît și muzica fraților din Creciova și Bolvoșnița au împodobit programul.

mesc acum tuturor care m'au sprijinit moralicește în decursul celor 39 de ani. Mulțumesc din toată inima distinșilor colaboratori, care prin atît de valoroase lor studii și articole au făcut din revista „Sănătatea” o antologie de înaltă socială, morală și paramedicală, întrecută până acum de altă revistă de popularizare medicală.

Nu găsesc cuvinte destul de grăitoare pentru a exprima mulțumirea mea Asociației Publiciștilor Români, care, sărbătorind activitatea mea publicistică de 30 ani, mi-a procurat cea mai luminoasă zi din viața mea. Părerile exprimate de membrii acestei societăți de elită, și acești fruntași ai scrisului românesc m'au răsplătit pentru totul ce am făcut și suferit.

Mulțumesc cu toată căldura și cu respectul marilor personalități care ocupă în lumea intelectuală și în ierarhia socială locurile de frunte și care s'au aborît la mine pentru a aproba modul cum am condus revista.

Onoraților Confrăți din Presă le adresez expresiunea recunoștinței mele pentru articolele elogioase scrise despre „Sănătatea” găsind întotdeauna cuvinte de laudă și de îmbărbătare.

Mulțumesc tuturor binevoitorilor cetitori și tuturor abonaților mei corecțiști care prin plata abonamentului au contribuit la susținerea revistei „Sănătatea”.

Tuturora le doresc o viață îndelungată, sănătoasă cu deplină mulțumire și fletească.